

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2008, č. j. 8 Ca 202/2008 – 145,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) proti výroku č. II. rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 24. 7. 2008, č. j. 8 Ca 202/2008 – 145 (dále jen „napadený rozsudek“). Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu podanou žalobkyní proti rozhodnutí stěžovatelky ze dne 21. 12. 2005, č. j. Rpo 153/05 5945/06 (dále také „napadené rozhodnutí“), avšak snížil výrokem č. II. stěžovatelkou uloženou pokutu ve výši 1 500 000 Kč na 300 000 Kč. Napadeným rozhodnutím stěžovatelka rozhodla o tom, že žalobkyně porušila ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů tím, že dne 9. října 2005 odvysílala na programu Nova v rámci série pořadů s názvem Big Brother od 20:00 do 21:00 hod. díl, ve kterém byly zjištěny nevhodné formy komunikace, vulgarita, hrubost, agresivita, prezentace krádeže jako normálního jednání, častá prezentace kouření a konzumace alkoholu některých soutěžících

a nevhodná prezentace sexuálního jednání - pornoherectví. Městský soud věc posuzoval znovu poté, co jeho prvotní rozsudek ve věci ze dne 20. 2. 2007, č. j. 8 Ca 319/2006 – 67, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2008, č. j. 4 As 32/2007 – 117, a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

O žalobě poté znovu rozhodl městský soud **napadeným rozsudkem**, jímž žalobu zamítl, ale výrokem č. II. snížil pokutu uloženou žalobkyni na 300 000 Kč. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud poukázal na předchozí průběh řízení a zrekapituloval stručně obsah zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2008, č. j. 4 As 32/2007 - 117. Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným s tím, že je třeba doplnit dokazování promítnutím zvukově-obrazového záznamu předmětného dílu pořadu Big Brother a jmenovitě posoudit všechny žalobní námitky žalobkyně a rozhodnout o nich. Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů v otázce moderace trestu.

Za účelem provedení dokazování městský soud nařídil nové jednání ve věci na den 24. 7. 2008, při němž provedl důkaz promítnutím zvukově-obrazového záznamu předmětného dílu pořadu Big Brother. V novém vypořádání žalobních námitek městský soud poukázal rovněž na právní závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 21/2007 - 109, a to především pokud jde o žalobní námitky týkající se správního uvážení žalované a upozornění na porušení zákona. Nejvyšší správní soud se především zabýval konstrukcí skutkové podstaty správního deliktu, o který v posuzované věci jde. Městský soud zejména citoval části tohoto rozsudku, v němž Nejvyšší správní soud analyzoval skutkovou podstatu v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a její sankční část v ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona a uvedl, že právní úprava skutkových podstat správních deliktů je poznamenána větší obecností, než tomu je např. ve srovnání s trestnými činy, častějším používáním neurčitých právních pojmů či odkazovacích dispozic. Nejvyšší správní soud v témže rozsudku uvedl, že v posuzované skutkové podstatě jde o nebezpečí abstraktní, tedy situaci, v níž konkrétní nebezpečí zpravidla vzniká, ale nezáleží na tom, zda skutečně vzniklo. Stěžovatelce tedy městský soud přisvědčil v tom, že předmětem správního řízení o uložení pokuty bylo výhradně posouzení toho, zda žalobkyně od vysíláním konkrétního pořadu dne 9. 10. 2005 porušila § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka tak dle městského soudu při svém rozhodování v této věci nemohla přihlížet k tomu, zda jiní provozovatelé televizního vysílání jinými pořady rovněž porušují zákaz zakotvený ve zmíněném zákonném ustanovení. Ani v případě, že by bylo prokázáno tvrzení žalobkyně, že žalovaná nepřikročila k postihu jiného provozovatele televizního vysílání za od vysílání pořadu, který rovněž mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, nezbavovala by tato skutečnost žalobkyni odpovědnosti za to, že sama od vysílala takový pořad v zákonem zakázané době. Odpovědnosti za protiprávní jednání naplňující znaky skutkové podstaty správního deliktu se nelze zprostit poukazem na to, že téhož deliktního jednání se dopustil též jiný subjekt. Jestliže tedy uvedený pořad zejména vizuálně vnímatelnými scénami, jakož i verbálně, založil pochybnosti o vhodnosti vysílání tohoto pořadu před 22:00 hod. z důvodů stanovených zákonem, pak i při přisvědčení tomu, že subjektivní vnímání tohoto pořadu různými dětmi a různými mladistvými může být odlišné a nemusí být nutně u všech s ohledem na jejich vývoj či rodinné prostředí negativní, postačí k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, že je zde dána možnost

(zákon výslovně používá slovní spojení „by mohly ohrozit“) takovým pořadem ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Taková možnost není u všech dětí vyloučena, a proto je sankce uložená žalobci za porušení ochrany dané ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. v souzené věci zcela legitimní. K námitce týkající se upozornění ve smyslu § 59 zákona č. 231/2001 Sb., městský soud přejal názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v předchozím rozsudku, že je třeba vnímat upozornění v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem, a že mu hrozí sankce. Jak vyplývá ze správního spisu, takové informace se žalobkyni dostalo ze strany stěžovatelky opakovaně, a to jak v souvislosti s jiným typem pořadu, tak přímo v souvislosti s vysíláním série Big Brother. Poukázal přitom na rozhodnutí stěžovatelky ze dne 4. - 5. října 2005, jímž mj. Rada uložila provozovateli vysílání CET 21 spol. s r. o. pro porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. pro vysílání pořadů ohrožujících fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých v době od 6:00 do 22:00 hodiny - v rámci série pořadů Big Brother ve dnech 28. srpna až 15. září 2005 pokutu ve výši 4 000 000 Kč. V inkriminovaný den vysílání pořadu 9. října 2005 tedy žalobkyně musela vědět a věděla, že porušuje povinnosti stanovené zákonem. Žalobkyně dále tvrdila zkrácení svých procesních práv, že jí nebylo umožněno před vydáním rozhodnutí seznámit se s podklady k rozhodnutí a nebyla jí tak poskytnuta možnost k takovýmto podkladům se vyjádřit, a dále, že odborná vyjádření předložená stěžovatelkou se vůbec nedotýkají pořadu, pro který byla napadeným rozhodnutím udělena pokuta. Městský soud k těmto námitkám znovu uvedl, že žalobkyně měla možnost nahlížení do spisu a obdržela posudky, které byly založeny ve spise a o něž požádala. Z obsahu správního spisu městský soud zjistil, že oznámení o zahájení správního řízení - výzva k vyjádření bylo žalobci doručeno dne 21. 11. 2005. Dne 25. 11. 2005 žalobkyně požádala o prodloužení lhůty k vyjádření ohledně pěti zahájených správních řízení, včetně inkriminovaného, a to do 6. 12. 2005. Vyjádření žalobkyně bylo žalované doručeno dne 7. 12. 2005 a rozhodnutí bylo učiněno až dne 21. 12. 2005. V době mezi doručením oznámení a rozhodnutím, žalobkyně o nahlížení do spisu zájem neprojevila. Zástupce žalobkyně až dne 13. 10. 2006 nahlížel do spisu žalované a byly mu pořízeny požadované kopie. Městský soud tedy tuto žalobní námitku odmítl jako nepatřičnou a nedůvodnou.

Městský soud v napadeném rozsudku dále hodnotil prezentaci konzumace alkoholu a kouření a shledal, že takovéto chování mohla stěžovatelka posoudit sama. Stěžovatelka správně poukázala na trestnost podávání alkoholických nápojů mládeži a odkázala na ustanovení § 218 trestního zákona. Stěžovatelka dále správně vyhodnotila to, co bylo ve vysílaném pořadu rozhodující, a to nadměrnou konzumaci alkoholu a následné jednání v opilosti snižující lidskou důstojnost, a proto soud neshledal důvodnou ani tuto námitku. Podle § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění platném od 31. 5. 2006, provozovatel vysílání je povinen nezařazovat do programů pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky, kromě uměleckých děl, v nichž je to z hlediska líčeného kontextu nutné; taková díla je však možné vysílat pouze v době od 22:00 hodin do 06:00 hodin druhého dne. Pokud se žalobkyně dovolávala novely zákona č. 231/2001 Sb., jež nabyla účinnosti ke dni 31. 5. 2006, kterou si vykládala ve svůj prospěch a domáhala se tak její retroaktivity, musel soud i tuto žalobní námitku zamítnout s tím, že porušení povinnosti kvalifikované stěžovatelkou podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona bylo podstatně širšího rázu a pozdější změna zákona na toto posouzení neměla a

nemohla mít vliv. Rozhodnuto bylo v době, kdy platná právní úprava prezentaci vulgarismů sankcionovala a stěžovatelka nemohla postupovat jinak, neboť při svém rozhodování byla vázána v inkriminované době platnými právními předpisy. Nicméně soud v novém rozhodnutí zabývá se otázkou moderace uloženého trestu k tomuto znění zákona o vysílání přihlédl a výši uložené pokuty snížil na 300 000 Kč. Přihlédl rovněž k výši pokut, které ukládala stěžovatelka v jiných obdobných věcech a zohlednil tak zásadu proporcionality. Podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud zařazuje do vysílání od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle názoru městského soudu jsou novým rozhodnutím o výši trestu respektována limitní ustanovení o výši pokuty podle § 60 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., neboť podle citovaného ustanovení lze uložit pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč a pokuta ve výši 300 000 Kč je v tomto zákonném rozmezí, resp. při jeho dolní hranici. Městský soud tedy vyhověl návrhu žalobkyně na přiměřené snížení uloženého trestu. Městský soud uzavřel svou argumentaci konstatováním, že stěžovatelka se v projednávané věci dostatečně vypořádala s námitkami žalobkyně v průběhu správního řízení, umožnila jí, aby se v průběhu řízení k věci vyjadřovala, a rovněž tak uvedla, jakými hledisky je správní orgán v rámci správního uvážení o výši pokuty u různých subjektů veden. Stěžovatelka dospěla ke správnému právnímu závěru ohledně hodnocení předmětného vysílání a nepochybila, když z toho vyvodila závěr o porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., tedy o spáchání deliktu. Městský soud uzavřel, že z rozhodnutí je patrný stěžovatelčin úsudek o tom, zda žalobkyně svým jednáním skutkovou podstatu správního deliktu naplnila, přičemž její rozhodnutí je přehledné a srozumitelné. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost směřuje pouze do výroku č. II napadeného rozsudku, jímž byla pokuta uložená rozhodnutím stěžovatelky č. j. Rpo 153/05 5945/06 ze dne 21. 12. 2005 snížena na 300 000 Kč. Stěžovatelka naopak nenapadá výrok I., kterým byla žaloba zamítnuta, ani výrok III., kterým nebyla účastníkům řízení přiznána úhrada nákladů řízení. Důvodem kasační stížnosti je podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Tuto vadu spatřuje stěžovatelka zejména v tom, že městský soud přihlédl při moderaci pokuty k ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb., která však nabyla účinnosti až po vydání rozhodnutí stěžovatelky ve věci. Městský soud vyhověl návrhu žalobkyně na moderaci pokuty a snížil ji pětikrát. Přitom však své rozhodnutí neodůvodnil, naopak rozhodl v rozporu se svým výše uvedeným odůvodněním. Navíc v napadeném rozsudku nijak nezohlednil výši moderované pokuty. V rozhodnutí tak podle názoru stěžovatelky absentují důvody snížení pokuty, a proto je ho třeba zrušit a věc vrátit městskému soudu k novému rozhodnutí ve věci.

Ve **vyjádření** ke kasační stížnosti žalobkyně poukázala na to, že lhůta k podání kasační stížnosti uběhla nejpozději dne 2. 9. 2008. Žalobkyně poukázala na rozpor ve tvrzeních stěžovatelky, neboť ta tvrdila v jednom podání, že jí napadené rozhodnutí bylo doručeno prostřednictvím právního zástupce dne 19. 8. 2008, a ve druhém podání pak, že napadený rozsudek jí byl doručen dne 29. 8. 2008. Dále žalobkyně poukázala na to, že stěžovatelka kasační stížností ze dne 2. 9. 2008 vymezila rozsah napadení rozsudku tak, že

jej napadá jen v části, kterou bylo upuštěno od pokuty ve výši 300 000 Kč, přičemž žádné stížnostní důvody neuvedla. Následně však v podání učiněném dne 20. 10. 2008, které bylo doručeno soudu až dne 23. 10. 2008, rozšířila své podání tak, že napadla rozsudek do celé částky moderované pokuty. Ke stěžejní námitce stěžovatelky, že soud při moderaci pokuty přihlédl k ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. a výši pokuty snížil pětkrát, poukázala žalobkyně na to, že městský soud z tohoto důvodu napadené rozhodnutí stěžovatelky nezrušil, ale vzal tuto skutečnost v úvahu při posuzování výše pokuty a rovněž přihlédl k výši pokut, které ukládala stěžovatelka v jiných obdobných věcech a zohlednil tak zásadu proporcionality. Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, shledá-li, že je opožděná, nebo aby kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Ze **správního spisu** pro Nejvyšší správní soud vyplynuly následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.

Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 16. 11. 2005, č. j. Rpo/153/05-V 3331, bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci porušení povinností provozovatele vysílání obsažených v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Současně byla vyzvána k vyjádření podle ustanovení § 33 správního řádu.

Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2005, č. j. Rpo 153/05 5945/06, bylo ve výrokové části vysloveno, že stěžovatelka rozhodla na základě ustanovení § 5 písm. f) zákona č. 231/2001 Sb. v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) a § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona a podle ustanovení § 46 správního řádu tak, že:

1. Účastník řízení dne 9. října 2005 odvysílal na programu Nova v rámci série pořadů s názvem Big Brother od 20:00 do 21:00 hod. díl, ve kterém byly zjištěny nevhodné formy komunikace, vulgarita, hrubost, agresivita, prezentace krádeže jako normálního jednání, častá prezentace kouření a konzumace alkoholu některých soutěžících a nevhodná prezentace sexuálního jednání pornoherectví. Konkrétní formy prezentace jsou obsaženy v odůvodnění.

2. Tímto jednáním došlo k porušení povinnosti stanovené § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., dle něž je provozovatel vysílání povinen nezařazovat do vysílání v době od 6:00 hodin do 22:00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

3. Za porušení povinnosti uvedené v odst. 2 výše uvedeným způsobem se účastníkovi řízení podle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. ukládá pokuta ve výši 1 500 000 Kč (slovy: jeden milion pět set tisíc korun českých).

V odůvodnění tohoto rozhodnutí stěžovatelka zejména uvedla, že žalobkyně je provozovatelem celoplošného televizního vysílání programu Nova prostřednictvím pozemních vysílačů na základě licence č. 001/93, udělené rozhodnutím žalované č. j. R-060/93 ze dne 9. února 1993. Žalobkyně zařadila do svého programu vysílání série pořadů s názvem Big Brother, který prezentuje veřejnosti jako novou reality show.

Doplnila, že dne 8. listopadu 2005 provedla vyhodnocení vysílání další série Big Brother od 30. září do 12. října s tím, že analýza vysílání ze dne 9. října 2005 od 20:00 do 21:00 hod. diagnostikovala následující možná provinění vůči § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.: a) Patologické formy komunikace prezentované jako normalita - agresivita, vulgarita, destruktivní komunikace, b) Prezentace nemorálního jednání jako možné (či dokonce vhodné) formy řešení vlastních problémů, c) Prezentace kouření a konzumace alkoholu jako běžné formy jednání mladých lidí, d) Pro děti nevhodná prezentace sexuální tematiky - neosobní, komerčně zaměřené sexuality, promiskuity.

Po zhodnocení vyjádření účastníka řízení stěžovatelka výslovně uvedla, že ve správním řízení hodnotila, zda předmětný díl pořadu Big Brother mohl ohrozit psychický, fyzický nebo mravní vývoj dětí či mladistvých. Podle názoru stěžovatelky pořad divákům předvádí závadné formy komunikace, tj. vulgaritu a agresivitu, prezentuje nevhodnou formou sexuální tematiku a prezentuje často kouření a konzumaci alkoholu některých soutěžících. Toto konkrétní jednání je dle stěžovatelčina názoru v pořadu prezentováno v sekvencích [odkázala na výše možná provinění vůči § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., výše uvedeným způsobem popsáním pod body a) - d), které v rozhodnutí podrobně rozvedla].

K bodu a) stěžovatelka uvedla, že nevhodných komunikací byla ve vysílání celá řada, v jednom případě opět iniciovaná Velkým Bratrem, mnohdy bylo jednání ovlivněno alkoholem: agresivní, jednoznačně nepřátelská komunikace mezi D. (II) a O. o úklidu v kuchyni; Velký Bratr zadal M. a E. úkol vyděsit ostatní (za odměnu DVD), v důsledku čehož vznikají rovněž značnou agresivitou poznamenané situace - nejvýrazněji kolem T. a umělých pavouků v její posteli; L. v opilosti napadá ostatní, zvláště F. (se kterým se jinak „milují“), kope jej a sprostě mu nadává; destruktivní komunikace probíhá i mezi S. a K., který žárlí na S. flirtování (částečně v opilosti) se Š. (není to poprvé); D. (II) v částečné opilosti nadává Velkému Bratrovi, kterému „na to sere“. Dále citovala stanovisko Pedagogické sekce Etického fóra ČR, v němž jsou výhrady k uvedenému typu agresivní a destruktivní komunikace vyjádřeny koncentrovaně v tom smyslu, že se prezentované vzory jednání stávají normou vedoucí k napodobování.

K bodu b) stěžovatelka uvedla, že při probírání zkušeností S. s natáčením porno materiálů se rovněž ukázalo, že 25 000 Kč (tedy stejnou částku, jakou si svým natáčením vydělala) ukradla, aby vyřešila svou finanční situaci. Tato skutečnost je prezentována jako jednání, k němuž není co dodat - peníze potřebovala, peníze ukradla. Prezentace takového nemorálního (a v tomto případě i nezákonného) jednání bez korektivního komentáře je z hlediska utváření mravního základu dětí a dospívajících dle stěžovatelky naprosto nepřijatelná.

K bodu c) stěžovatelka konstatovala, že prezentace zdraví škodlivého jednání je vyhnána do maxima. Nejen, že někteří soutěžící (tentokrát L., E., Š., M., F.) často v záběrech kouří, ačkoliv jde o zdraví ohrožující jednání, ale E. hned po ránu radostně volá, že nejdůležitější na světě je jít si zakouřit. Konzumace alkoholu a opilost je tu divákům nabízena několikrát a rozsáhle, neboť moderátor L. M. hodnotil Š. opilost jako „děsnou frajeřinu“, při níž „Š. tak hezky slavil, že upadl mezi zeď a M.“. Soutěžící dostávají mnoho lahví vína (a cigarety), uspořádají mejdan, při němž se řada z nich opije,

naprosto nedůstojně se při tom opět chová L., jejíž opilecké scény trvají několik minut. Opilost vede též ke zvýšené agresivitě řady soutěžících. Stěžovatelka se domnívá, že skutečnost, že za této situace Velký Bratr odmítne dodat další alkohol, nikterak organizátory soutěže nevyvíňuje z toho, že k naprosté opilosti většiny přítomných a prezentaci jednání ponižujícího lidskou důstojnost podstatně přispěli. Častá a nadměrná konzumace alkoholu je trvalým problémem seriálu Big Brother a žalobkyně na tento problém byla již upozorňována. Ospravedlňovala se tím, že jde o ojedinělý případ a že rozhodně soutěžící nejsou alkoholem odměňováni.

Konečně k bodu d) stěžovatelka uvedla, že se ve zvýšené míře objevila pro děti škodlivá forma prezentace sexuálně zaměřených témat. Konkrétně se jedná o tyto sekvence: Š. se baví s M. na téma sex v domě, rozebírají, kdo spolu souloží atd. L. „laškuje“ s F., většinou zjevně pod vlivem alkoholu; D. se baví se S. a vyzvídá, jaký dostává honorář za natáčení pornofilmů. D. dále zajímají honoráře mužů za točení porno filmů, S. říká, že chlapi dostávají hlavně za „gěčka“ (myslí tím gay porno). S. mu vysvětluje, že při natáčení těchto filmů jde hlavně o ženu, jaký předvede výraz, orgasmus. Stěžovatelka k tomuto výslovně uvedla, že v současné době není pochyb o tom, že otevřené hovory o sexu nejsou pro děti kontraindikovány, je však třeba vždy zohlednit, zda jsou přiměřené vývojovému stupni dětí, ke kterým hovor směřuje. Televizní vysílání ve své plošnosti tuto rozmanitou přiměřenost zajistit nemůže. Pro posouzení pořadu je tak podle žalované zásadní, že byl vysílán v době od 6:00 do 22:00 hodin. Při posuzování prvků, které potenciálně mohou být v konfliktu se zákonem o vysílání, je nutné brát v úvahu specifické okolnosti, za jakých byly takové prvky ve vysílání zaznamenány. Jistý kontext může teoreticky umožnit použití prvků, o kterých by jinak vznikla pochybnost - pokud například přiměřenost jejich použití vyplývá z celkového vyznění odvysílaného materiálu, nebo pokud se okolnosti objektivně vymkly kontrole provozovatele bez jeho zavinění, a podobně. V případě uvedeného pořadu je bezesporu celý projekt dílem provozovatele. Celkový kontext vyplývá z předem zvoleného rámce této reality show. Například přímých přenosů, v nichž hovoří soutěžící v situaci, kdy není možný zásah provozovatele, je tolik, že je evidentní, že tuto úroveň editoriału kontroly si provozovatel sám zvolil i s možnými riziky. Situace určité euforie nebo navozeného pocitu intimity, kdy se soutěžící méně kontrolují ve svých projevech, vyplývá z formátu pořadu. Z těchto východisek lze odvodit, že provozovatel je v případě tohoto pořadu v zásadě plně odpovědný za výroky a projevy, které se ve vysílání objevily. V této souvislosti též stěžovatelka poukazuje na vyjádření Pedagogické sekce Etického Fóra ČR, rámcový posudek PhDr. J. R., Ph.D. z Pražské vysoké školy psychosociálních studií a vyjádření PhDr. Mgr. J. K., Ph.D. Stěžovatelka zdůraznila, že nehodnotila chování soutěžících, nýbrž pořad v té podobě, v jaké je vysílán účastníkem řízení. Podle žalované se jedná o pořad, který ukazuje konzumaci alkoholu, kouření a chování v opilosti, a toto chování považuje za „normální“. Navíc pořad se vyvíjí prakticky pod přímým dohledem účastníka řízení, který chování soutěžících ovlivňuje, stejně jako soutěžícím doplňuje zásoby alkoholu a cigaret. Účastník řízení zadává soutěžícím úkoly a za jejich splnění je posléze odměňuje (i alkoholem). Tedy sám účastník řízení navádí (tedy ovlivňuje) soutěžící k určitému chování. Děti si vnější svět osvojují zejména nápodobou. Pořad v žádné ze svých částí nevysvětluje, že chování soutěžících není normální právě pro dětské diváky. Děti tak mohou považovat chování soutěžících za běžnou normu chování, přičemž zejména děti do mladšího školního věku nejsou schopny rozlišit, že se jedná o chování pod vlivem alkoholu nebo chování podle návodu účastníka

řízení. Stěžovatelka z uvedeného dovodila, že pokud se některý dětský divák rozhodl napodobit některého soutěžícího, a to kouřením, konzumací alkoholu, nebo promiskuitním chováním, je zde dána možnost jeho ohrožení, a to v případě kouření a konzumace alkoholu zcela jistě přinejmenším fyzickým poškozením. Alkohol a cigarety jsou v některých domácnostech dětem přístupné a je tedy v možnostech přinejmenším jednoho dětského diváka vykourit cigaretu nebo vypít alkohol jako důsledek nápodoby soutěžících v pořadu. Důsledkem takového chování pak může být v nejlepším případě chvilková nevolnost, v horším např. návyk kouření, příp. otrava alkoholem. Je třeba vnímat, že zejména děti velmi nízkého věku se nemusí s obsahem pořadu vypořádat ve vztahu k jeho celku.

Stěžovatelka v první řadě definovala pojmy „děti a mladiství“ a dále se zabývala pojmy ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje. Čl. 7 odst. 2. Evropské úmluvy o přeshraniční televizi uvádí: „*Všechny části programů, které by mohly poškozovat fyzický, psychický či morální vývoj dětí a dospívajících, nesmějí být zařazovány do vysílání v čase, kdy je pravděpodobné, že by je tyto osoby mohly sledovat.*“ Tato podmínka je přímo aplikovaná právě v ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Podle stěžovatelky nebylo nutné polemizovat nad obsahem slova vývoj, jakož i pojmu fyzický (tělesný) a psychický (duševní), neboť se dle jejího názoru jedná o pojmy obecně známé. V případě pojmu morální stěžovatelka vycházela z morálky, tedy sféry lidského jednání a chování pozorovatelné z hlediska etických hodnot. Přívlastek „morální“ pak chápe jako soubor pravidel morálky, jimiž se řídí jednání lidí v určité společnosti. V této souvislosti považuje stěžovatelka za vhodné zmínit také pojem dobré mravy, který chápe jako měřítko hodnocení konkrétních situací, odpovídající obecně uznávaným pravidlům slušnosti v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti. Možné ohrožení pak stěžovatelka vykládá jako případnou či možnou odchylku z normálního (obvyklého běžného, průměrného) vývoje jedince v důsledku shlédnutí pořadu nebo upoutávky v televizním vysílání, ke které ale fakticky nemusí dojít. Ohrožením zdravého mravního vývoje je potom podle žalované vše, co jednak podlamuje vůbec schopnost mravního rozhodování (například ignorováním morální dimenze lidského jednání), jednak brání vývoji mravního života dosáhnout zralé fáze autonomní mravnosti založené na funkci citlivého svědomí. Podle jejího názoru existuje souhlas společnosti ohledně morálních vlastností, které by bylo potřeba u dětí především pěstovat: slušnost, ohleduplnost, pracovitost, samostatnost, odpovědnost, nesobeckost, zásadovost.

Stěžovatelka na základě podrobného hodnocení věci uzavřela, že pořad Big Brother vysílaný dne 9. 10. 2005 od 20:00 do 21:00 hod. naplnil znaky porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., přičemž pro naplnění skutkové podstaty porušení zákona byly rozhodné tyto skutkové okolnosti:

- a) pořad byl zařazen do vysílání mezi 6:00 a 22:00 hod.;
- b) postačuje pouhá možnost ohrožení vývoje dětí a mladistvých, není třeba ohrožení faktické;

- c) pořad dle názoru žalované může ohrozit fyzický, psychický nebo morální vývoj, k čemuž stačí ohrožení být jen jedné z těchto komponent vývoje dítěte (fyzický, psychický nebo morální vývoj),
 - d) pořad může ohrozit vývoj dětí a mladistvých, přičemž do této skupiny dle výkladu žalované náleží jak adolescenti, tak i děti předškolního a mladšího školního věku.
- Pro děti mladší 15 let považuje stěžovatelka pořad za zvláště nebezpečný.

Stěžovatelka dále konstatovala, že žalobkyně porušila ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., tedy povinnost nezařazovat v době od 6:00 do 22:00 hodin do vysílání pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých tím, že dne 9. 10. 2005 od 20:00 do 21:00 hod. na programu Nova odvysílal pořad Big Brother. Stěžovatelka doplnila, že ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. stanoví, že jestliže provozovatel vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej stěžovatelka na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu nápravě. Žalobkyni bylo v minulosti dáno upozornění na porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a byla mu za takové porušení udělena pokuta. S odkazem na výše uvedené skutečnosti stěžovatelka dospěla k závěru, že byly dány všechny zákonné podmínky pro uplatnění sankce v mezích zákona č. 231/2001 Sb. a rozhodla dle ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb. o uložení pokuty ve výši 1 500 000 Kč. Doplnila, že byla omezena dolní a horní hranicí stanovenou zákonem a při stanovení výše pokuty byla vedena následujícími úvahami. K míře zavinění stěžovatelka uvedla, že vysílání pořadu, jeho obsah, ovlivňování průběhu pořadu, je v plné míře kontrolováno žalobkyní. Část tohoto pořadu tvořil sestřih z minulých dní a bylo tedy zcela na rozhodnutí samotného provozovatele, jaké úseky z nahraného materiálu do vysílání zařadí a bylo v možnostech provozovatele vhodně zvoleným způsobem korigovat možné ohrožení dětského diváka, např. slovním nebo písemným upozorněním, případně vhodně zvoleným komentářem moderátora pořadu, který do vysílání vstupoval živě. Nejedná se o první pořad ze série a provozovatel již věděl, že stěžovatelka považuje některé typy chování účastníků za nevhodné a mohl je eliminovat, což neučinil. Žalobkyně pořad v této podobě tudíž zařadila do vysílání vědomě a úmyslně. Ke kritériím rozsahu a dosahu vysílání stěžovatelka uvedla, že žalobkyně je provozovatel televizního vysílání s celoplošnou působností, (tj. více než 70% obyvatel ČR) a má za prokázaný značný územní rozsah vysílání co do velikosti území, jakož i dosah vysílání, co do počtu diváků. Ke kritériu finančního prospěchu stěžovatelka uvedla, že zvýšená sledovanost přinesla účastníkům řízení finanční prospěch, avšak tento finanční prospěch v konkrétní výši nelze prokázat důkazními prostředky, proto tato skutečnost neměla na stanovení výše pokuty vliv. Ke kritériu závažnosti věci dále uvedla, že jedná se o prezentaci několika závažných prvků (prezentace zdraví škodlivého jednání, požívání alkoholu a kouření, nevhodná prezentace sexuálních námětů, pornoherectví, prezentace krádeže jako přijatelného jednání, dále též vulgární agresivní komunikace), to vše ve střední až vyšší intenzitě. K povaze vysílaného pořadu stěžovatelka poznamenala, že jde o tzv. reality show, nový typ pořadu, který je možno označit spíše za zábavný, což však nevylučuje možnost ohrožení vývoje dětí a mládeže obsahem tohoto pořadu.

Ze **soudního spisu** sp. zn. 8 Ca 319/2006 a sp. zn. 8 Ca 202/2008 Nejvyšší správní soud shledal následující skutečnosti důležité pro posouzení věci.

O žalobě rozhodl městský soud nejprve rozsudkem ze dne 20. 2. 2007, č. j. 8 Ca 319/2006 – 67, jímž žalobu zamítl. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. dubna 2008, č. j. 4 As 32/2007 – 138, a vrácen městskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud shledal prvotní rozsudek městského soudu jako nepřezkoumatelný, přičemž konkretizoval části odůvodnění tohoto rozsudku, které nedostačovaly k justifikaci závěrů o zamítnutí žaloby dovozených městským soudem. Mezi shledanými zásadními nedostatky způsobujícími nepřezkoumatelnost prvotního rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil zejména skutečnost, že městský soud se vůbec nezabýval návrhem žalobkyně na moderaci uložené pokuty.

Po vrácení věci městský soud nařídil dne 24. 7. 2008 jednání, při němž žalobkyně navrhla provedení důkazu rozhodnutími stěžovatelky, které vydala v mezidobí v obdobných věcech a jejichž přehled městskému soudu předložila. Dále navrhla provedení důkazu shlednutím zvukově obrazového záznamu předmětného pořadu. Poznamenala, že stěžovatelka provedla nepřiměřeně restriktivní hodnocení závadnosti prezentovaných scén a hodnotila tyto scény mimo jejich celkový kontext. Městský soud zamítl návrh žalobkyně na provedení dokazování správními spisy vedenými v obdobných věcech stěžovatelkou. Městský soud vyhověl návrhu žalobkyně na provedení důkazu zvukově-obrazovým záznamem. V závěrečném návrhu žalobkyně k záležitosti navrhované moderace uložené pokuty uvedla, že pořad byl vysílán až po 20:00 hod. a v jeho odvysílání nedošlo k intenzivnímu porušení zákona. Dále uvedla, že v dalších řízeních týkajících se obdobného porušení zákona stěžovatelka dávala už jen upozornění nebo pokutu o řád nižší. Téhož dne vydal městský soud napadený rozsudek.

Ve spise je založena listina s názvem „Návrh na doplnění dokazování“, který obsahuje přehled o 13 případech, v nichž stěžovatelka vydala tzv. upozornění na porušení zákona, s uvedením pokut, které byly v těchto případech uloženy.

Nejvyšší správní soud ze spisu dále zjistil, že napadený rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 19. 8. 2008, přičemž kasační stížnost byla podána elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem dne 2. 9. 2008, tedy v poslední den dvoutýdenní zákonné lhůty k podání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že **kasační stížnost není důvodná.**

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti uplatnila jediný důvod, a to konkrétně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se obecně k výkladu tohoto ustanovení. První, tam

upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve pojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně k posledně jmenovanému důvodu, tedy nepřezkoumatelnosti spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka podřadila pod namítaný kasační důvod tvrzení, že městský soud své rozhodnutí o moderaci uložené pokuty (výrok II. napadeného rozsudku) neodůvodnil, naopak rozhodl v rozporu se svým výše uvedeným odůvodněním. Navíc v napadeném rozsudku nijak nezohlednil výši moderované pokuty. V jeho rozhodnutí tak podle názoru stěžovatelky absentují důvody, a proto je ho třeba zrušit a věc vrátit městskému soudu k novému rozhodnutí ve věci. Stěžovatelka tedy namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že stěžovatelce nelze v této argumentaci přisvědčit, a to z následujících důvodů. Městský soud se na základě výtek učiněných Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku podrobněji zabýval návrhem žalobkyně na moderaci trestu. Svůj závěr o tom, že uložená pokuta nebyla přiměřená podmínkám posuzované věci, opřel zejména o argument principem proporcionality. Městský soud dospěl k názoru, že v obdobných věcech stěžovatelka ukládala pokuty nižší, než tomu bylo v této věci. Přitom zároveň respektoval meze správního uvážení co do výše pokuty upravené v ustanovení § 60 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. a poukázal na to, že jím snížená pokuta ve výši 300 000 Kč je plně v rámci tohoto rozmezí (od 20 000 do 10 000 000 Kč) a jedná se zároveň o pokutu uloženou při dolní hranici zákonné sazby. Do třetice městský soud podpořil svůj závěr o nepřiměřenosti pokuty argumentem o nové právní úpravě účinné od 31. 5. 2006 (novelizace zákonem č. 235/2006 Sb.), která v ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. upravila nově povinnost nezařazovat do vysílání pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky, *„kromě uměleckých děl, v nichž je to z hlediska líčeného kontextu nutné; taková díla je však možné vysílat pouze v době od 22:00 hodin do 06:00 hodin druhého dne.“* Městský soud uvedl, že přihlédl k této právní úpravě při moderační úvaze o snížení uložené pokuty.

Nejvyšší správní soud považuje postup městského soudu při moderaci uložené pokuty za přezkoumatelný a dostatečně odůvodněný, byť považuje za vhodné doplnit jeho argumentaci o některé úvahy. Podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. je soud oprávněn při přezkumu rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt, nejsou-li důvody pro zrušení takového rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě

skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. K tomu Nejvyšší správní soud dále podotýká, že při moderaci uloženého trestu soudem podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán především dodržením zákonných mezí správního uvážení, což městský soud v předmětné věci dodržel. Dále je soud povinen dostát požadavku principu předvídatelnosti, tj. obdobného postupu v obdobných případech, a principu proporcionality, tedy uložení trestu přiměřeného skutkovým okolnostem spáchaného deliktu. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, moderuje-li soud trest za správní delikt, musí též odůvodnit, v čem spatřuje zjevnou nepřiměřenost trestu a na základě jakých kritérií dospěl k jím stanovené výši trestu. Pouhé konstatování zjevné nepřiměřenosti trestu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82, přístupný na www.nssoud.cz). Městský soud nejen že výslovně argumentoval zásadou proporcionality, ale i výslovně označil kritérium poměrování, tj. v tomto případě rozhodnutí stěžovatelky v obdobných případech, s nimiž stěžovatelka městský soud při jednání dne 24. 7. 2008 seznámila. Pro dokreslení těchto úvah Nejvyšší správní soud poukazuje i na svůj setrvale zastávaný právní názor, že v případě uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby tento fakt sám o sobě napovídá tomu, že se nejednalo o nepřiměřenou pokutu (k tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, přístupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se ve své předchozí judikatuře vyslovil i k možnosti retroaktivní aplikace nové právní úpravy v případě, že je pozdější právní úprava pro delikventa příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny). Konkrétně v rozsudku ze dne 4. 12. 2008, č. j. 9 As 7/2008 - 55, (přístupný na www.nssoud.cz) dospěl zdejší soud k závěru, že „*je-li řízení o přestupku, jehož spáchání bylo žalobci kladeno za vinu, považováno za řízení, v němž se rozhoduje o oprávněnosti trestního obvinění, může soud rozhodující ve správním soudnictví při posuzování výše uloženého trestu využít svého moderačního práva a upustit od uloženého trestu za spáchaný přestupek (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), s poukazem na použití pozdějšího znění zákona o přestupcích, které je pro žalobkyně příznivější, než znění účinné v době spáchání přestupku (retroaktivita in mitius, čl. 40 odst. 6 Listiny)*“. Ačkoliv se tento právní závěr stricto sensu dotýká pouze přestupkového řízení a ukládání trestu za přestupek, má Nejvyšší správní soud za to, že per analogiam lze tento právní názor uplatnit i na problematiku správního trestání jiných správních deliktů, o niž se jedná v posuzované věci. V obecné rovině lze tedy nepochybně úvahu městského soudu o užití nové právní úpravy ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. akceptovat jako ústavně-konformní a v posuzované věci možnou. K tomu však Nejvyšší správní soud považuje za vhodné upřesnit, co je sice v argumentaci městského soudu implicitně obsaženo, avšak nikoliv v celém rozsahu explicitně vyjádřeno, a to je vztah aplikovaného ustanovení ke spáchanému deliktu. Je zapotřebí připomenout, že stěžovatelka aplikovala na posuzovanou věc ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., které citovanou novelizací ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. nebylo nijak dotčeno. Citované ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. však lze nepochybně vnímat jako určité zaplnění mezery v zákoně, který původně výslovně nepamatoval na taková umělecká díla, která obsahují vulgaritu a nadávky jako svou nutnou součást, neboť je to z hlediska jejich líčeného kontextu nutné. I tak ovšem zůstává povinnost provozovatele vysílání takové pořady a reklamy nezařazovat v době od 6:00 do 22:00 hod., což v posuzované věci u odvysíláního

dílu pořadu Big Brother splněno nebylo, neboť byl odvysílán mezi 20:00 až 21:00 hod. Je tedy zřejmé, že ani v období po 31. 5. 2006 by odvysílání takového pořadu nemohlo být posouzeno odlišně, tj. nemohlo by být aplikováno ustanovení § 32 odst. 1 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. ve prospěch žalobkyně. Obecně lze konstatovat, že skutkové podstaty ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, podle níž byla uložena žalobkyni v předmětné věci pokuta, a skutková podstata § 32 odst. 1 písm. j) téhož zákona, které se žalobkyně původně dovolávala jako „nové příznivější právní úpravy“ a kterou městský soud podpůrně využil při moderaci uloženého trestu, rozhodně nelze charakterizovat jako derogačním vztahem *lex posterior* (tj. vztah pozdější a předchozí právní normy). Vztah těchto skutkových podstat správních deliktů je v podstatě komplementární, tj. obě skutkové podstaty se doplňují za účelem preciznější normativní regulace problematiky odpovědnosti provozovatelů vysílání. Nejvyšší správní soud však i přes uvedené upřesnění argumentace městského soudu považuje jím provedenou moderaci uložené pokuty za přezkoumatelnou, proporcionální a zákonnou, neboť byla provedena v souladu s principy proportionality a předvídatelnosti a byla i v dostatečném rozsahu přezkoumatelně odůvodněna.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost proti výroku II. napadeného rozsudku není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalobkyni, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné takové náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu